

וְאָלֹו מַגְלָחִין

יד-א

המועד, ולא התיירו אלא למי שלא היה יכול
לכובס לפני המועד:

ואלו מכבסיין במוועד: הבא ממדינת הים
ומבית השבייה, והויצוא מבית האמורין
ומנוראה שחתיריו לו הביבאים את נידויו במוועד י-ד
[היות וכל זמן שהיה מנוראה הוא אסור
בכיבוס].

ובן מי שנשאל לחכם במוועד על נדרו שנדר
שלא להתגלח, וחותר לו נדרו במוועד⁽⁵⁾.

וחגוזיר שנטמא, וכן חמץורע שנרפא, ועתה
הוא עולה מטומאתו לטהרטו, וציריך
להתגלח, מותר להתגלח ברגל, היהות ולא
הייה לו פנאי לכך לפני הרgel⁽⁶⁾.

גם על כיבוס גזרו חכמים, ואפילו לצורך

ביום השבעי לטומאתו, ואח"כ מתחילה למנות
כלימי הניריות מתחילה. אבל הנמיוק יוסף
ועוד ראשונים מפרשימים, ש"נזריר" הנזכר
במשנתנו הוא בנייר טהור, שנשלמוימי ניריותו
ומצחזה או לגלה דאשו, "והעולה מטומאתו
לטהרטו" מתפרש על מצורע בלבד. וכן רדק
הרשות שמה שנאמר "מטומאתו לטהרטו"
בלשון יחיד, ולא בלשון רבים.

והר"ע מברטנורה הוסף, שהנה בגני רаш
או זקן [נתקים] נאמר, שהוא צרייך לגלה לאחר
הסגר ראשון, ומכל מקום לא הוצרך התנא
להشمיענו בו שהוא מותר לגלה במוועד [לדעתי
המתיר לראות הנגע בין הסגר להסגר, עיין לעיל
דף], הויאל ואינו מגלה אלא סביבות הנגע,
שהוא דבר מועט. ועיי"ש בוג"א [א"א יב] הוציא חידוש
שאסורו חכמים. והפמ"ג [א"א יב] הוציא חידוש
דין מדבריו, שארם הנוצרך להקייז דם במוועד,
מותר לו לגלה סביבות מקום ההזקה, שהרי אינו
אלא דבר מועט. ועיי"ש בוג"א ובביה"ל. ויש
שרוצים למדו מדברי הרע"ב, לעניין איסור
כיבוס במוועד, שאינו אלא בכגד שלם, אבל
מותר לכובס כתם הנמצא בכגד במוקום אחד.
ומסתקנת הגמara לפקן היא, שנייר ומציגע
מותר להם לגלה אף על פי שהעה להם אפשרות
לגלה קודם הרgel, כלומר, שהגיע יום תגלחתם,
רשם יתבאר.

אבל הרמב"ם [ז יט] היה גorus במשנה
"והעולה מציגע. שנזריר טמא, מגלה שער דאשו
לענין מצורע.

שהוא אнос על עצם הגילוח, אף על פי שהיה
בכוcho להפרקיע את הסיבה המעכבותו מגלחה.
ועי"ש נפקא מינה נוספת מחלוקת זו, ויתברא
בהערה 121.

אבל לדעת הריא"ש, דוקא כשהלא היה
באפשרותו קודם الرجل לפיס את בעל דינו
וכדומה, או נחשב הוא לאנוס, ומגלח. ולמד כן
מדברי הירושלמי. ועיין בבית יוסף.

5. גם בעניין זה נחלקו הרמב"ם והרא"ש,
האם בכלל אופן יש להחשיבו כanos, או דוקא
שהלא היה אפשר להתייר הנדר קודם الرجل, וכגון
שלא בא החכם לעיר, או שלא נמצא פתח
להתир על ידו את הנדר. אלא שבענין זה יש
יוטר סברא להקל ולהחשיבו כanos, אף על פי
שהיה יכול להתייר קודם, שהרי היה או בדעתו
לקיים את הנדר כדיננו. כן כחוב המגן אברהם.

וכל זה לעניין נדר שבא לשאל עלייו במוועד,
שבזה יש מקום לומר שאינו נחשב לאנוס, הויאל
ויכול היה לשאל גם קודם לנין, אבל לעניין נזריר
שהשליטים ימי נזירותו ובא לגלה במוועד [שנולד
לקמן במשנה], בזה הדבר פשוט שהוא נחשב
כאנוס, שהרי רצונו היה לקיים את נדרו כדין.
בלא לשאל עליון, וכך שכאן כך עשה באמת.
ועיין עוד בקרין אורדה.

6. רשי"י מפרש תיבות אל, בין לעניין נזריר ובין
לענין מצורע. שנזריר טמא, מגלה שער דאשו